

Arrest

nr. 108 179 van 12 augustus 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Surinaamse nationaliteit te zijn, op 18 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 juli 2012 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 25 juni 2013, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 juli 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat T. KIWAKANA, die *loco* advocaat S. VAN ROSSEM verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker en zijn Nederlandse partner leggen op 9 december 2011 te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Verzoeker dient op 21 februari 2012 een aanvraag in om, in de hoedanigheid van partner in een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap, in het bezit te worden gesteld van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 13 juli 2012 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie

maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die op 18 september 2012 aan verzoeker ter kennis wordt gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 21.02.2012 werd ingediend door:

[...]

Nationaliteit: Surinamer

[...]

om de volgende reden geweigerd:

Betrokkene heeft niet op afdoende wijze aangetoond een duurzame en stabiele relatie te hebben van tenminste twee jaar met zijn partner, zoals vereist door de wet van 15.12.1980. Betrokkene brengt onvoldoende bewijs aan dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij elkaar tenminste twee jaar kennen en voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben.

Betrokkene legt volgende bewijzen voor voor de duurzame en stabiele relatie:

- *Verklaringen van betrokkenen: aangezien dit een verklaring op eer betreft die niet op haar feitelijkheid en waarachtigheid kan getoetst worden, vormt dit geen afdoende bewijs voor de duurzame en stabiele relatie.*
- *Reservering van vliegtuigticket Amsterdam - Paramaribo, dd 20.11.2010 - 10.12.2010: aangezien dit ticket enkel op naam van de partner van betrokkene staat en geen melding maakt van betrokkene zelf, toont dit document enkel aan dat zijn partner naar Paramaribo is gereisd maar niet dat ze elkaar daar ontmoet hebben. Bijgevolg vormt dit document geen afdoende bewijs voor de relatie.*

Er werd niet voldaan aan de hierboven vermelde criteria waardoor het verblijf wordt geweigerd aan betrokken. Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verweerder om de kosten van het geding ten laste te leggen van verzoeker.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker is van mening dat hij wel degelijk alle vereiste bewijsstukken heeft overgemaakt. Hij stelt dat de door hem voorgelegde verklaringen en het reserveringsbewijs van een vliegticket in zijn geheel dienden te worden beoordeeld en in het licht van het gehele administratief dossier. Hij geeft ook aan niet te begrijpen waarom voormelde stukken niet volstaan om de duurzame relatie aan te tonen en op welke basis de beslissing is genomen. Specifiek wat de voorgelegde reservering van een vliegtuigticket betreft, merkt verzoeker verder op dat verweerder een flagrante fout heeft gemaakt nu deze reservering niet op naam van de partner maar wel op zijn naam is gesteld en hieruit blijkt dat hij zelf naar Nederland reisde. Hij merkt hierbij verder ook op dat ervan kon worden uitgegaan dat hij gedurende die periode in Nederland bij zijn partner heeft verbleven, nu hij niets of niemand anders in Nederland kent. Hij stelt ook nog dat uit het administratief dossier zeer duidelijk blijkt dat verzoeker en zijn partner gekend zijn onder hetzelfde adres. Hij is van oordeel dat uit deze feitelijke samenwoning blijkt dat er sprake is van een stabiele en duurzame relatie. Hij betoogt dat geen rekening is gehouden met zijn belangen, met het

geheel van elementen in het administratief dossier en met het feit dat hij de partner is van een Nederlandse onderdaan.

3.2.1. Er dient te worden vastgesteld dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "*afdoende*", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Er wordt immers, onder verwijzing naar artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gesteld dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie, nu verzoeker niet op afdoende wijze aantoonde een duurzame en stabiele relatie met zijn partner te onderhouden. Meer specifiek wordt gesteld dat op grond van de bij de aanvraag voorgelegde stukken niet blijkt dat verzoeker en zijn partner elkaar voorafgaand aan de aanvraag reeds twee jaar kenden waarbij zij elkaar driemaal hebben ontmoet en deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen en dat hieruit evenmin blijkt dat zij als partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag of dat zij een gemeenschappelijk kind hebben. Er wordt hierbij ook concreet ingegaan op de door verzoeker bij de aanvraag voorgelegde stukken ter staving van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie, met name enerzijds de verklaringen van betrokkenen en anderzijds de reservering van vliegtuigtickets Amsterdam – Paramaribo dd. 20 november 2010 en 10 december 2010 en aangegeven waarom deze niet volstaan als bewijs. Deze motivering is pertinent en draagkrachtig en stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vastgelegd in de (artikelen 2 en 3 van de) wet van 29 juli 1991 blijkt niet.

3.2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht verder niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

De materiële motiveringsplicht dient *in casu* te worden beoordeeld in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet. Artikel 40bis, §§ 2 en 4 van de Vreemdelingenwet voorziet in een verblijfsrecht van meer dan drie maanden voor de niet-Belgische partner van een burger van de Unie, op voorwaarde dat deze vreemdeling en de burger van de Unie een overeenkomstig de wet geregistreerd partnerschap hebben gesloten en zij een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele relatie hebben, zij met elkaar komen samenleven, zij beiden ouder dan eenentwintig jaar zijn, ongehuwd zijn en geen duurzame en stabiele partnerrelatie hebben met een andere persoon, zij geen personen zijn als bedoeld in de artikelen 161 tot 163 van het Burgerlijk Wetboek en ten aanzien van geen van beiden een beslissing werd genomen op grond van artikel 167 van het Burgerlijk Wetboek dat kracht van gewijsde heeft verkregen.

Overeenkomstig artikel 40bis, § 2, eerste lid, 2°, a) van de Vreemdelingenwet is het duurzaam en stabiel karakter van de relatie aangetoond:

“- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

- ofwel indien de partners bewijzen dat zij elkaar sedert ten minste twee jaar, voorafgaand aan de aanvraag, kennen en het bewijs leveren dat zij regelmatig, telefonisch, via briefwisseling of elektronische berichten met elkaar contact onderhouden en dat zij elkaar in de twee jaar voorafgaand aan de aanvraag drie maal ontmoet hebben en dat deze ontmoetingen in totaal 45 of meer dagen betreffen;
- ofwel indien de partners een gemeenschappelijk kind hebben;”

In de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat niet op een afdoende wijze het duurzaam en stabiel karakter van de relatie is aangetoond, nu onvoldoende bewijs voorligt dat de partners één jaar ononderbroken hebben samengeleefd voor de aanvraag, elkaar voorafgaand aan de aanvraag tenminste twee jaar kennen en elkaar driemaal hebben ontmoet waarbij deze ontmoetingen in totaal 45 dagen of meer betreffen of een gemeenschappelijk kind hebben. In de motivering van de bestreden beslissing wordt ingegaan op de verschillende stukken zoals aangebracht door verzoeker ter staving van het stabiel en duurzaam karakter van de relatie en geduid waarom deze niet worden weerhouden. Zo wordt met betrekking tot de verklaringen van betrokkenen gesteld dat deze niet op hun feitelijkheid en waarachtigheid kunnen worden getoetst. Wat de reservatie van de vliegtuigtickets betreft, wordt gesteld dat deze enkel op naam van de partner staan en geen melding maken van verzoeker zelf en aldus enkel bewijzen dat verzoekers partner naar Paramaribo is gereisd, doch niet dat zij elkaar aldaar hebben ontmoet.

Verzoeker betoogt dat bij de beoordeling van de duurzaamheid en de stabiliteit van de partnerrelatie zoals voorzien in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet rekening dient te worden gehouden met alle elementen van het dossier. Hij stelt dat uit het administratief dossier blijkt dat hij samenwoont met zijn partner. Tevens meent verzoeker dat verweerder rekening diende te houden met de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, zijn gezins- en economische situatie, zijn sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.

De Raad merkt op dat verzoeker niet in redelijkheid kan voorhouden dat er geen rekening zou zijn gehouden met het gegeven dat verzoeker en zijn partner “*onder hetzelfde adres [gekend] [zijn]*” en dat zijn partner de Nederlandse nationaliteit heeft. Verzoeker kon immers enkel een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indienen op voorlegging van een bewijs van verwantschap met een burger van de Unie, met name *in casu* het bewijs van wettelijke samenwoning. Zonder voorlegging van dit bewijs zou er formeel gezien zelfs geen aanvraag kunnen zijn ingediend. De bestreden beslissing houdt aldus op zich reeds het bewijs in dat verweerder rekening hield met de samenwoning van verzoeker met een burger van de Unie en de door hen afgelegde verklaring van wettelijke samenwoning. Verweerder stelde evenwel vast dat niet is voldaan aan de voorwaarden om op deze grond te worden toegelaten tot een verblijf van meer dan drie maanden. Verzoeker geeft verder niet *in concreto* aan met welke overige elementen die beschikbaar zouden zijn in het administratief dossier ten onrechte geen rekening werd gehouden. Daarenboven dient ook te worden benadrukt dat het overeenkomstig artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet aan de aanvrager toekomt om de duurzame en stabiele partnerrelatie te attesteren, zodat het aan verzoeker toekwam om in het kader van zijn verblijfsaanvraag het duurzaam en stabiel karakter van zijn relatie aan de tonen aan de hand van de volgens hem hiertoe nuttige en vereiste stavingstukken. In zoverre verzoeker verder nog stelt dat verweerder rekening diende te houden met de duur van het verblijf in het Rijk, zijn leeftijd, zijn gezondheidstoestand, de gezins- en economische situatie, de sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, merkt de Raad op dat uit artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet geen dergelijke verplichting voor verweerder blijkt. De Raad ziet ook niet in hoe een eventueel lange duur van het verblijf, verzoekers leeftijd en dergelijke, ertoe kunnen leiden dat verzoeker niet langer zou dienen aan te tonen dat hij voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in artikel 40*bis* van de Vreemdelingenwet of dat verweerder – ondanks het gegeven dat verzoeker niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden – alsnog het recht op verblijf als familielid van een burger van de Unie zou kunnen toestaan.

Wat de bij de aanvraag voorgelegde reservering van vliegtuigtickets betreft, merkt verzoeker correct op dat in de bestreden beslissing verkeerdelijk melding wordt gemaakt van tickets op naam van verzoekers partner vanuit Nederland naar Paramaribo, daar waar het tickets betreffen op naam van verzoeker vanuit Paramaribo naar Amsterdam en terug. De Raad stelt evenwel vast dat dit gegeven geen afbreuk doet aan het determinerende motief op basis waarvan in de bestreden beslissing deze reservering niet wordt weerhouden. De reden dat deze reservering niet wordt aanvaard als afdoende bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie betreft immers het gegeven dat op basis van de overgemaakte vliegtuigtickets blijkt dat slechts één persoon de betreffende reis tussen Amsterdam en Paramaribo heeft ondernomen, zij het dan dat verzoeker de passagier en Nederland het

bestemmingsland blijkt te zijn, en zonder dat blijkt dat verzoeker en zijn partner elkaar in deze periode hebben ontmoet. Deze vaststelling dat uit de voorgelegde reservatie van vliegtuigtickets niet kan worden afgeleid dat verzoeker en zijn partner elkaar hebben ontmoet in deze periode blijft overeind staan, niettegenstaande dat verweerder zich in deze heeft vergist van de persoon in kwestie en het land van bestemming. Louter op basis van deze materiële vergissing kan dan ook niet worden besloten tot de onwettigheid van de *in casu* bestreden beslissing. Verzoeker betoogt verder dat *“men er wel mag van uitgaan dat hij gedurende die periode bij zijn partner heeft verbleven”*, doch de Raad ziet niet in hoe uit het enkele feit dat verzoeker naar Nederland is gereisd, dient te blijken dat hij daar ook effectief zijn partner heeft ontmoet, laat staan dat hieruit zou blijken dat ze voorafgaandelijk aan de aanvraag reeds één jaar onafgebroken hebben samengewoond of elkaar reeds twee jaar kennen waarbij ze elkaar driemaal hebben ontmoet en deze ontmoetingen 45 dagen of meer betroffen. Zowel verweerder als de Raad kunnen geen rekening houden met veronderstellingen, doch enkel met feiten.

De Raad merkt verder ook op dat verweerder niet kennelijk onredelijk handelende waar hij oordeelde dat de verklaringen van de partners geen afdoende bewijs vormen van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie. Er dient immers te worden aangenomen dat dergelijke verklaringen van de partners zelf slechts een geringe bewijswaarde kan worden toegelicht en gelet op de vaststelling in de bestreden beslissing dat voor het overige geen bewijskrachtige stukken voorliggen die het duurzaam en stabiel karakter van de relatie kunnen aantonen, kan het geenszins als kennelijk onredelijk worden beschouwd waar verweerder loutere verklaringen van de betrokkenen zelf niet weerhoudt als afdoende bewijs van het gegeven dat de partners een duurzame en stabiele relatie hebben. Verweerder kon hierbij wijzen op het gegeven dat de voorgelegde verklaringen op eer, bij gebreke van overige bewijskrachtige stukken die van aard zijn het bewijs van een duurzame en stabiele relatie te leveren, niet kunnen worden getoetst op hun feitelijkheid en waarachtigheid.

De Raad merkt tenslotte op dat waar verzoeker op algemene wijze betoogt dat *“uit het geheel van bewijzen duidelijk blijkt dat mijnheer [D.] en mevrouw [L.] wel degelijk een duurzame en stabiele relatie hebben, en dit reeds gedurende lange tijd”*, hij niet aannemelijk maakt dat de voorgelegde stukken samen genomen of in zijn geheel wel zouden volstaan als bewijs van het duurzaam en stabiel karakter van de relatie of dat enig nader onderzoek zich in deze zin opdrong. Deze algemene kritiek geeft te dezen verder weliswaar blijk van een andere feitelijke beoordeling van de gegevens van de zaak dan die van de bevoegde overheid, doch het onderzoek van deze andere beoordeling nodigt de Raad uit tot een opportuniteitsonderzoek hetgeen niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort (*cf.* RvS 27 oktober 2006, nr. 164.193). Verzoeker kan hiertoe ook niet verwijzen naar de thans bij zijn verzoekschrift gevoegde stukken – met name een postbewijs van 19 december 2009 en een goedkeuring van een lening op afbetaling op naam van verzoekers partner daterend van 7 september 2012 – teneinde de duurzame en stabiele partnerrelatie aan te tonen. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden met de documenten die verzoeker thans voor het eerst bij zijn verzoekschrift voegt. Deze stukken kunnen dan ook niet dienstig voor het eerst in de procedure voor de Raad worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681).

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding beschikt. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt derhalve niet.

3.2.3. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet gevolgd worden waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel geschonden werd (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Hij kan er zich op dit punt ook niet toe te beperken op algemene wijze te stellen dat geen rekening zou zijn gehouden met zijn belangen.

3.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid verder de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Verzoeker stelt dat verweerder heeft nagelaten rekening te houden met het geheel van de elementen in het dossier, doch uit de gegevens van het administratief dossier en uit wat voorafgaat blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op basis van een correcte feitenvinding tot zijn conclusie is gekomen. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel kan niet worden aangenomen

Het enig middel is ongegrond.

5. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf augustus tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

I. CORNELIS